

Przywdziewając pancerz

Sprawiedliwość

Stójcie tedy, opasawszy biodra swoje prawdą, przywdziewszy pancerz sprawiedliwości – Efez. 6:14.

Apostoł Paweł dobrze wiedział, jak wygląda pancerz rzymskich żołnierzy, gdyż miał okazję niejednokrotnie ich spotkać w czasie swych licznych wędrówek przez rzymskie miasta rozsięte na terenie całego Cesarstwa. Widział ich również w Tarsie, stolicy Cylicji, w mieście, w którym przyszedł na świat. Św. Paweł został również aresztowany przez rzymskiego dowódcę i jego żołnierzy, kiedy to został fałszywie oskarżony o głoszenie nauk sprzecznych z Zakonem, przeciwnych jego własnemu ludowi, oraz o zbezczeszczenie świątyni przez zaproszenie do niej Greka (Dz. Ap. 21:27-33). Gdy najwyższy kapłan oraz przywódcy narodu żydowskiego wytoczyli przeciwko niemu oskarżenie przed Festusem, wówczas apostoł odwołał się do Cesarza. Wobec takiego obrotu sprawy, król Agryppa nie mógł uwolnić go po wysłuchaniu jego obrony. Św. Paweł został przekazany pod straż Juliusza, rzymskiego setnika z kohorty augustiańskiej, który miał eskortować go do Rzymu i stawić przed Cesarzem.

Przebywając w areszcie domowym w Rzymie, apostoł napisał list do braci w Efezie, wykorzystując ilustrację zbroi żołnierskiej, która musiała być znana jego adresatom. Zachęcał ich do przywdziania kompletnej zbroi Bożej, a w tym „pancerza sprawiedliwości”.

„W czasie republiki rzymskiej wszyscy legionieści nosili mosiężne pancerze składające się z części przedniej i tylnej, a także szeregu zwisających skórzanych pasów, chroniących dolne części ciała” (The Encyclopedia Americana, 1903). Greckie słowo przetłumaczone jako „pancerz” to „thorax” (Strong #2382).

„Określenie to wskazywało na pancerz składający się z dwóch części i chroniący ciało z dwóch stron, od szyi do połowy. W sensie przenośnym wskazuje on na sprawiedliwość (Efez. 6:14), wiarę i miłość (1 Tes. 5:8), z wyraźnym odniesieniem do części przedniej i tylnej, tworzącej pełną ochronę. Określenie to zostało również użyte w zapisie Obj. 9:9,17” – Vine’s Expository Dictionary of Biblical Words.

Pancerz był zaprojektowany w celu ochrony żołnierza od uderzeń nieprzyjacielskiego miecza lub innej broni, wymierzonej w serce lub inne ważne organy. Trudno byłoby przeprowadzić skuteczny atak na korpus

żołnierza przyodzianego w taki rodzaj pancerza. Pancerz rzymskiego żołnierza opisany został przez Polybiusza, który określił go jako „szeroką płytę z brązu, noszoną przez nich na piersiach, nazywaną 'ochronnikiem serca' (kardiophylax)”.

Pancerz sprawiedliwości

Ochrona serca zalecana przez apostoła Pawła nie jest wykonana z twardego metalu, lecz z czegoś znacznie bardziej trwałego. Jest tworzywem jest sprawiedliwość. Greckie słowo z którego przetłumaczone zostało określenie „sprawiedliwość” to „dikaiošune” (Strong #1343). Oznacza ono „sprawiedliwość (charakteru lub czynu), a zwłaszcza (Chrześcijańskie) usprawiedliwienie”. Słownik Vine’s definiuje to słowo jako „charakter lub jakość polegająca na prawości lub sprawiedliwości”. To usprawiedliwienie lub jakość polegająca na prawości albo sprawiedliwości pochodzi od sprawiedliwego, miłującego, mądrego i potężnego Boga, który objawił się w Piśmie Świętym: „Sprawiedliwość i prawo są podstawą tronu twego, łaska i wierność idą przed tobą” (Ps. 89:15). Boży standard sprawiedliwości musi zostać spełniony w celu odkupienia człowieka z mocy śmierci. Na Jego prośbę, Jego jednorodzony Syn, Jezus, który nie znał grzechu, umarł za Adama, który zgrzeszył. W ten sposób złożył On równoważną cenę; doskonały człowiek za doskonałego człowieka. Umożliwia to powrót do życia wszystkich tych, którzy zstąpili do grobu. Odpowiedź Jezusa jako Logosa na Bożą prośbę w tym względzie, zanotowana została w proroctwie Izajasza:

„Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto tam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie!” (Izaj. 6:8-9).

Jezus odważnie i z entuzjazmem podjął się tej misji. Nie został objęty poborem, nie został zmuszony ani nie zagrożono mu karą śmierci.

Śmierć i związana z nią hańba były częścią misji odkupienia świata. „Za mękę swojej duszy ujrzy światło i jego poznaniem się nasyci. Sprawiedliwy mój sługa wielu usprawiedliwi i sam ich winy poniesie. Dlatego dam mu dział wśród wielkich i z mocarzami będzie dzielił łupy za to, że ofiarował na śmierć swoją duszę i do przestępców był zaliczony. On to poniósł grzech wielu i wstawił się za przestępcami” (Izaj. 53:11-12). Jezus gorliwie starał się wypełnić swą rolę w realizacji wszelkiej sprawiedliwości, zgodnie z tym, co powiedział do Jana Chrzciciela, kiedy przyszedł do niego aby zostać ochrzc-

zonym.

Gdy Jezus jako prawica Jehowy będzie walczył za Izrael w czasie ucisku Jakubowego, wówczas przyoblecze się

„w sprawiedliwość jak w pancerz” (Izaj. 59:16-20).

W jaki sposób nakłada się pancerz?

W zapisie 5 Moj. 20:5-8, gdy armia Izraela miała rozpocząć walkę z wrogiem, dowódcy poinformowali swoich żołnierzy, aby każdy, kto właśnie wybudował nowy dom, zasadził nową winnicę albo się żaręczył, powrócił do swego domu, aby nie zginął a ktoś inny nie zajął jego miejsca. Wszystkie te dobra były ziemskimi błogosławieństwami.

Dowódcy mieli również nakazane, aby pozwalali wracać bojażliwym żołnierzom do domu, aby nie powodowali upadku ducha u współtowarzyszy. Z kolei misją niewielkiej grupki dobrowolnych naśladowców Chrystusa jest kroczenie za Nim aż do śmierci. Chrystus jest wodzem ich zbawienia (Hebr. 2:10). Mają oni przywilej i zaszczyt brać udział w powołaniu do Jego Kościoła, który otrzyma niebieską nagrodę (1 Kor. 15:42-57). Poświęcają oni rzeczy doczesne, aby wiernie i odważnie kłaść swoje życie za braci. Jeżeli okażą się wierni, ich łupem bitewnym będzie udział w pierwszym zmartwychwstaniu i błogosławienie ludzkości.

Na podstawie pełnego, dobrowolnego i niezawierającego żadnych zastrzeżeń poświęcenia się Bogu przez wiarę w krew Chrystusa stanowiącą zaspokojenie (zadośćuczynienie) za grzech, wierzący uzyskuje usprawiedliwienie (uznanie za prawego) w Bożych oczach. Dzieje się tak poprzez przypisanie takiemu wierzącemu sprawiedliwości Chrystusa (Rzym. 3:21-26, 4:22 do 5:2). Bóg, przyjmując ofiarę wierzącego, spładza go z ducha świętego. W ten sposób wierzący staje się synem Bożym, Nowym Stworzeniem w Chrystusie, żołnierzem krzyża (Jan 1:12,13, Rzym. 12:1,2; 2 Kor. 5:17, Gal. 6:15, 1 Jana 2:1,2; 5:18).

A zatem, wierzący przywdziewa na siebie dwuczęściowy pancerz w następujący sposób: 1) poprzez przypisanie mu sprawiedliwości Chrystusowej która zapewnia usprawiedliwienie, przyobleka się w Chrystusa rozwijając 2) sprawiedliwe cechy charakteru Bożego.

„Ale wy dzięki niemu jesteście w Chrystusie Jezusie, który stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i poświęceniem, i odkupieniem” (1 Kor. 1:30).

Ponieważ Chrześcijanom dane jest to usprawiedliwienie

(uznanie ich za prawych w oczach Bożych) poprzez wiarę w krew Chrystusa, muszą oni trwać w tej wierze i starać się czynić sprawiedliwą wolę Bożą we wszystkich swych słowach, myślach i uczynkach, w celu utrzymania na sobie tego pancerza (zachowania swego usprawiedliwienia). Toczą oni dobry bój wiary (1 Tym. 6:12). Apostoł Jakub potwierdza, że „wiara bez uczynków jest martwa” (Jak. 2:20). W zapisie 1 Tes. 5:8, apostoł Paweł wskazuje na „wiarę i miłość” stanowiące pancerz Chrześcijanina, ponieważ te dwie cechy łącznie stanowią podstawę sprawiedliwości.

Aktywność w służbie Bożej jest wyrazem wiary i pozwala na ustawiczne wykorzystanie zbroi, co chroni ją przed rdzewieniem.

„Gdyż oręż nasz, którym walczymy, nie jest cielesny, lecz ma moc burzenia warowni dla sprawy Bożej; nim też unicestwiamy złe zamysły i wszelką pychę, podnoszącą się przeciw poznaniu Boga, i zmuszamy wszelką myśl do poddania się w posłuszeństwo Chrystusowi” (2 Kor. 10:4-5).

Nie ma potrzeby szukać pola walki. Bitwa zawsze znajdzie tych, którzy żyją w sposób sprawiedliwy (2 Tym. 3:12). Jednakże walka wierzącego nie jest toczona przeciwko bliźnim, chociaż „ciemność okrywa ziemię i mrok narody” (Izaj. 60:2). Świat potrzebuje otuchy od uczniów Jezusa, ich miłości a czasami współczucia, chociaż równocześnie sprzeciwia się tym, którzy wiodą pobożne życie oraz Chrystusowej ewangelii o sprawiedliwym królestwie które ostatecznie obejmie ich swym błogosławieństwem. Odwagi, ponieważ „błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie z Powodu sprawiedliwości, albowiem ich jest Królestwo Niebios” (Mat. 5:10). Wrogami, którym musi stawić czoła każdy Chrześcijański żołnierz dla sprawdzenia wiarygodności swej zbroi, jest świat oraz jego duchy (Jak. 4:4), upadła ludzka natura czyli ciało (Rzym. 7:23, Gal. 5: 19-21, Rzym. 8:12,13) oraz diabeł, który „chodzi wokoło jak lew ryczący, szukając kogo by pochłonać” (1 Piotra 5:8). „Gdyż bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z nadziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okęgach niebieskich” (Efez. 6:12). Są to duchowi przeciwnicy Chrześcijanina, pozostający pod władzą szatana, księcia panującego w powietrzu (Efez. 2:2, Jan 14:30).

Zadaniem żołnierza jest posiadanie założonej na siebie zbroi, tak jak w gotowości bojowej trwało trzystu wojowników Gedeona, którzy pili wodę z dłoni bez klękania na ziemi. Zbroja chrześcijanina nie może być zdejmowana, nawet w czasie picia (rozważania Słowa Bożego i przyswajania sobie jego ducha) z źródeł prawdy. Myśli żołnierza mają wędrować w górę (ich misją jest

czynienie woli Bożej) a nie ku rzeczom ziemskim (Kol. 3:2). Misja ta zakończy się dopiero wraz ze śmiercią.

Przywdziewając charakter Chrystusa

Po nałożeniu zbroi światłości, apostoł Paweł zachęca wierzących aby odłożyli na bok uczynki ciemności (zła), biesiady, pijaństwo, rozpustę, rozwiązłość, swary i zazdrość (Rzym. 13:13,14). Żadne z nich nie mogą być praktykowane przez dzieci światłości. Zamiast nich, mają się oni przyoblec w Pana Jezusa Chrystusa, w ten sam rodzaj charakteru który On posiadał. Tak jak On miłował sprawiedliwość i nienawidził nieprawości (Hebr. 1:9), tak również mają czynić i oni. Słowa apostoła Pawła skierowanie do braci w Filipi a dotyczące rozwijania sprawiedliwego charakteru na wzór Chrystusa, wskazują na jego istotny kontrast z uczynkami ciemności.

„Jeśli więc w Chrystusie jest jakaś zachęta, jakaś pociecha miłości, jakaś wspólnota Ducha, jakieś współczucie i zmiłowanie, dopełnijcie radości mojej i bądźcie jednej myśli, mając tę samą miłość, zgodni, ożywieni jednomyślnością, i nie czyńcie nic z kłótności ani przez wzgląd na próżną chwałę, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie. Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze. Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie” (Filip. 2:1-5).

W trakcie prowadzonej walki uczniom nie wolno jest wynosić się lub przechwalać swą własną sprawiedliwością. Mają oni okazywać pokorę i nie wolno im myśleć o sobie więcej, niż powinni. Wierzący winni charakteryzować się umiarem (Rzym. 12:3). Kiedy król Aramu Benhadad oblegał Samarię przechwalał się, że wyniesie z miasta wszystko, nawet piasek na jakim miasto stoi. Król izraelski Achab udzielił mu na to odpowiedzi, która prawdopodobnie była najlepszą jakiej udzielił w czasie swego panowania: „I odpowiedział król Izraelski, a rzekł: Powiedzcie mu: Niech się nie chlubi zbrojny, jako ten, który złożył zbroję” (1 Król. 20:11, BG). Być może król Achab miał na uwadze zapis Przyp. 27:1:

„Nie chwal się dniem jutrzejszym, bo nie wiesz, co dzień może przynieść”.

Następnego dnia, Pan oddał w ręce króla Achaba wielką armię Benhadada. Ponieważ Bóg zaopatrzył wierzących w sprawiedliwość Chrystusa, nie mogą się oni chlubić swymi własnymi osiągnięciami, lecz aby

„kto się chlubi, w Panu się chlubił” (1 Kor. 1:31).

Dzięki łasce Bożej, Chrześcijanie nie są osądzani względem doskonałego myślenia, mówienia i wypełniania

Bożej woli, lecz raczej są osądzani względem intencji swego serca i swej woli: „Człowiek patrzy na to, co jest przed oczyma, ale Pan patrzy na serce” (1 Sam. 16:7).

Tak jak pancerz jest symbolem sprawiedliwości, tak serce które chroni jest symbolem nowej woli wierzącego, jego całego istnienia, Nowego Stworzenia. Taka ochrona serca jest doskonałym opisem funkcji jaką spełnia przypisana sprawiedliwość Chrystusowa w celu przykrycia słabości ciała, aby Nowe Stworzenie (nowa wola) mogło przyoblekać się w sprawiedliwy charakter Chrystusa.

Gdy Chrześcijański żołnierz walczy z grzechem lub pokuszeniem, a jedna ze strzał Szatana (zwątpienie, obawa, nienawiść, zgorzknienie, żądza, zazdrość, zawść lub zniechęcenie) ominie tarczę wiary, wówczas uderzy w pancerz sprawiedliwości. Pocisk taki może trafić w pancerz z taką siłą, że żołnierz cofnie się pod jego wpływem, lecz jego duchowe życie nie zgaśnie. Będzie to dla niego zaskoczeniem, gdyż nie zauważył zbliżającego się ataku. Żołnierz może nawet zostać powalony na ziemię, gdzie będzie ze zdziwieniem zastanawiać się, jak to się mogło stać, lecz będzie patrzeć w górę. Nie będzie chciał dalej leżeć, lecz nadal gorliwie ubiegać się o sprawiedliwy charakter Chrystusa.

Upokorzony takim doświadczeniem, uklęknie i bez obawy zbliży się do tronu łaski w modlitwie (Hebr. 4:16). Poprosi o przebaczenie w imię i dzięki zasłudze Chrystusa, wodza i orędownika, a także o dar większego zdecydowania dla osiągnięcia zwycięstwa, gdy kusicielowi będzie dozwolone znów stoczyć z nim bitwę (1 Jana 2:1,2). Nasz miłosierny Ojciec w niebie, przebaczący grzech (1 Jana 1:9,10), znów postawi go na równe nogi, dając mu słowa zachęty, aby dzięki temu doświadczeniu był w stanie pomagać swym braciom wytrwać w podobnych bitwach: „Bo choć sprawiedliwy siedem razy upadnie, jednak znowu się podniesie” (Przyp. 24:16).

Dzisiejsze bitwy

Apostoł Paweł napomina uczniów:

„Dlatego weźcie całą zbroję Bożą, abyście mogli stawić opór w dniu złym i, dokonawszy wszystkiego, ostać się” (Efez. 6:13).

Ten dzień właśnie nadszedł. Ten sam apostoł opisał również czasy, kiedy wierzący doświadczać będą istnienia zjawisk ludobójstwa, rozpowszechnienia broni masowej zagłady, pogoni za zyskiem, konsumpcjonizmu, wszechogarniającego zadłużenia, materializmu, uwielbienia dla młodości i telewizyjnych przywódców religijnych: „A to wiedz, że w dniach ostatecznych nastaną trudne czasy: Ludzie bowiem będą samolubni, chciwi,

chełpliwi, pyszni, bluźnierczy, rodzicom nieposłuszni, niewdzięczni, bezbożni, bez serca, nieprzejednani, przewrotni, niepowściągliwi, okrutni, nie miłujący tego, co dobre, zdradzieccy, zuchwali, nadęci, miłujący więcej rozkosze niż Boga, którzy przybierają pozór pobożności, podczas gdy życie ich jest zaprzeczeniem jej mocy; również tych się wystrzegaj.

„Albowiem z nich wywodzą się ci, którzy wdzierają się do domów i usidlają kobiety opanowane przez różne pożądliwości” (2 Tym. 3:1-6).

Żołnierze krzyża mają stawiać opór takim zachowaniom i pokuszeniom, a także trwać w pancerzu sprawiedliwości i unikać osób, które się w ten sposób zachowują. Zamiast tego, powinni zgromadzać się z tymi, którzy wierzą i miłują z czystego serca Boga, jego Syna Jezusa, a także jego zasady sprawiedliwości. Ta nieliczna grupa braci i siostr posiada równy status:

„Nie masz Żyda ani Greka, nie masz niewolnika ani wolnego, nie masz mężczyzny ani kobiety; albowiem wy wszyscy jedno jesteście w Jezusie Chrystusie” (Gal. 3:28).

Chociaż wszyscy oni są równi rangą, to jednak uznaniem darzą weteranów, którzy stoczyli więcej bitew o sprawiedliwość i chętnie dzielą się swoim bogactwem Chrześcijańskich doświadczeń.

Pragnieniem tych weteranów jest, aby wszyscy uczniowie byli lepszymi duchowo, aby się więcej modlili, dawali więcej wyrazów swej wiary, aby bardziej kochali i dodawali innym otuchy. Niejednokrotnie na własnych rękach przenosili oni swych duchowo rannych towarzyszy w bezpieczne miejsce, poili spragnionych słowem życia, aby ich duchowe życie odzyskało wigor. Czasami dokonywali tych altruistycznych uczynków samemu będąc rannymi, w trakcie prowadzenia własnej duchowej walki. Pomagali oni innym wierzącym skupić się na Bogu a nie na sobie, kroczyć śladami wodza naszego zbawienia, dzięki okazywaniu swej miłości przez oddawanie swego życia za swoich przyja-

ciół. Jako uczniowie możemy się wiele nauczyć od takich braci, co może okazać się nam pomocne w naszych przyszłych bitwach. Oni już przez takie walki przeszli. Być może, Bóg dał nam takie osoby właśnie dla tej przyczyny. Niektórzy z nich mieszkają w Amerykach, w Indiach, w Europie, Nigerii, Ghanie, Australii lub w innych zakątkach ziemi. Korzystając z dzisiejszej technologii internetowej, bracia ci znajdują się na wyciągnięcie ręki (Dan. 12:4).

Badamy Biblię, ponieważ całe Pismo jest natchnione przez Boga i jest pożyteczne do wychowywania w sprawiedliwości (2 Tym. 3:16,17); zastanawiamy się nad słowami Wodza naszego zbawienia i Jego życiem, rozważamy również nasze własne postępowanie aby upewnić się, że przeobrażająca moc Bożego Słowa i jego duch zmienia nasz charakter na obraz Bożego charakteru Chrystusa, pokazanego w pancerzu sprawiedliwości (Filip. 3:15,16). W miarę jak staramy się wprowadzać w życie biblijne zasady sprawiedliwości, dążymy do pobudzania się nawzajem w miłości i dobrych uczynkach. Chociaż nadal jesteśmy w naszych upadłych ciałach i czasami popełniamy wykroczenia względem siebie nawzajem, to jednak musimy również sobie z serca przebaczać (Mat. 18:35,21,22).

Jesteśmy w Bożej armii w celu usługiwania sobie wzajemnie i okazywania wzajemnej miłości, naśladować wzór Jezusa, naszego wodza. Zachęcamy się wzajemnie do trwania przed Bogiem w pokorze, w pełnej duchowej zbroi, ramię w ramię, bez okazywania trwogi, dając odpór nieprzyjacielowi gdy ten nas atakuje. Jeżeli okażemy się wierni, wówczas ci duchowi przeciwnicy rzucą się do ucieczki (Jak. 4:7). Gdy armia Izraela zmierzała do bitwy, kapłan kierował do nich następujące słowa:

„Słuchaj Izraelu! Ruszacie dziś do walki przeciwko waszym nieprzyjaciółom. Niechaj nie upada wasze serce, nie bójcie się, nie trwóście się i nie lękajcie się ich, gdyż Pan, Bóg wasz, idzie z wami, aby walczyć za was z waszymi nieprzyjaciółmi, by was wybawić” (5 Moj. 20:3-4).

Wesol Dan